

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita S. Ebrulphi Confessoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

staturus, in acie comprehensus est: & breui omnes conticuere hostes, & pacem regni perturbantes, humiliati sunt, redijtque tranquillitas: Præstante Domino nostro Iesu Christo: Qui cum patre & spiritu sancto uiuit & regnat in secula seculorum, Amen.

EPISTOLA LVDOVICI REGIS FRANCORVM AD ALEXANDRVM PONTIFICEM.

Norēt hæc hostes Romanæ Ecclesiæ.

Domino suo & patri sanctissimo Alexandro, Dei gratia summo Pontifici, Ludouicus Francorum Rex salutem & debitam reuerentiam. Ab humana pietatis lege recedit filius, qui matrem deturpat: neque creatoris beneficij reminiscitur, qui de sanctæ Sedi Apostolicæ illata turpitudine non contristatur. Verùm specialius est condolendum, & nouitatem doloris excitat inaudita nouitas crudelitatis: quoniam in sanctum Dei insurgens malignitas, in pupillum Christi gladiū infixit, & lucernā Cantuariensis Ecclesiæ non tam crudeliter, quàm turpiter iugulauit. Excitetur ergo exquisitè genus iustitię: dondetur gladius Petri in ultionem Cantuariensis martyris: quia sanguis eius clamor pro vniuersali Ecclesia, non tam sibi, quàm vniuersæ Ecclesiæ conquerens de vindicta. Ecce ad tumulum agonista, vt relatum est nobis, reuelatur diuina in miraculis gloria: & diuinitas demonstratur, vbi humatus requiescit, pro cuius nomine certauit. Latore verò præsentium patre orbat, pietati vestra seriem indicabunt: & testimonio veritatis aurem mitissimam adhibete, & tam de isto negotio, quàm de alijs, tanquàm nobis credite. Valere.

VITA S. EBRVLPHI CONFESSORIS, A QVODAM EIVS DISCIPVLO, AVT AMICO FAMILIARI conscripta, sed per F. Laur. Surium mutato stylo, absque historie detrimento, redacta in compendium.

Decēb. 19. Cap. 1. S. Ebrulphi humilitas.

EBRVLPHVS vir nobilis, parentes habuit illustres. Nutritus est autē in aula Regis Franciæ, tantamque pre se tulit modestiam & humilitatem, vt in palatio magnum obtineret locū, quæ ead modum ipse nobis exhortationis causa dicere consuevit. Cum autem esset opulentus, & literis benè eruditus, atque sapientię studiosus, diuino in ipso crescente seruire, libros scripturæ diuinæ cepit euoluere, vt sciret sanctorum patrum res gestas, atque indè disceret, qua ratione posset ipse quoque placere Deo. Vbi autem in sancto Euangelio legit ea verba Saluatoris, Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. itemque illa, Qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit: ille animo compunctus, relictis omnibus, pauperibus ea elargitus est. Vxorem autem suam Christi ancillis commendauit, vt eam celestibus imbueret disciplinis. Nec videri contentus reliquisse patriam charosque parentes, & facultates omnes, etiam barba & capite raso, cum tribus religiosis viris celerrimè ad eremum properauit, & inter opaca nemorum, loco, quem * Oximensem vocant, latitauit. Et quidam Angelo duce, reppererunt fontes egregios, quæ eis causa fuit Deo vberes gratias agendi, qui nunquàm spernit sperantes in se.

Luc. 9. Matth. 19.

Omnia sua dat egenis;

* Oximensem

Cap. 2. In eremo degit cum paucis.

Cœperunt autem ex virgultis construere sepem, & intra illam tugurium, in quo commorarentur. Erat verò locus procū ab hominum habitatione separatus: cumque ad eos venisset vir quidam, miratus est conatum eorum, quod sciret. Suetos crebras illic facere irruptiones, & prædas agere: tum quoque locum esse incultum, sed nec opportunum cultura. Quod cum eis obijceret, illi responderunt: Nos huc, mi frater, accessimus, vt ploremus peccata nostra, fretique auxilio Domini nostri Iesu Christi, non timemus incursum hominum. Tu verò, si sapias, respice iam, & ad meliorem frugem te recipe. Tum ille compunctus corde, domū abiit, & mandè reuertens, tres eis panes subcinericeos attulit, & fauum mellis: iunctusque illis, monachus effectus est. Sed cum latere non posset gratia Dei, per illos operans, qui-

SURIUM

q. ber
Mober
RVIII
5

quidam ad eos crebrò veniebant, resque necessarias apportabant, atque illorum sermonibus piè instituti, domum redibant. Permulti autem facti sunt perfectissimi monachi.

Accidit interim, vt pane deficiente, pauper quidam eleemosynam pereret. Iu-
benti beato Ebrulpho, vt ei daretur eleemosyna, minister respondit: Non habeo,
parer, nisi dimidium panem. At ille: Nihil hæsites, fili: sed memineris prophetica
illius sententia, Beatus, qui intelligit super egenum & pauperem: in die mala libe-
rabit eum Dominus. Datus est igitur panis pauperi, nec diù post adest quidam præ-
toribus cum iumento, pane, vino & caseo onusto. Atque ab illo die nihil defuit
eis, quod esset necessarium. Porrò duo sæui latrones alterius prouincia eò aduen-
tantes, porcos furari nitebantur: sed interim dum per eremum cursitant, eos in-
quirentes, iam defessi, audiunt signo dato euocari monachos ad laudes Domino
promendas. Itaque tremefacti, relictis porcis, ocyùs se conferunt ad virum Dei,
confitenturque crimen suum: factique sunt egregij monachi. Postquam autem
longe lateque peruagari cepit fama sanctitatis Ebrulphi & monachorum eius, &
quanto studio colerètur Deum, homines locupletes & religiosi aliarum regionum,
illorum exemplis compuncti petierunt à venerabili patre Ebrulpho, vt ipsorum
impensis monasteria exadificaret. Ille non impiger, sed cupiens augere talenta à
Domino ipsi tradita, quindecim monasteria virosum & feminarum condidit.
Deinde ad monasterium suum reuersus, cum permultis monachis in Dei seruitio
permanit immobilis. Domicilium autem eius nihil à pastorum tugurio differre
videbatur. Per eius circuitum debebant monachi à dextris & sinistris, ita vt vtrin-
que essent cellula mille quingente: quas ille crebrò inuisere solebat, mulo vel as-
ino subuectus.

Cumque annos viginti & vnum illic habitassent, saua pestis locum inuasit. Tum
verò sanctus vir nequaquam, vt solent mercenarij, fugit, sed fratrum animos con-
firmabat, hortabaturque eos, vt pararent se venienti iudici, qui redditurus est vni-
cuique iuxta opera sua. Videte, inquit, nè sponsum reuertens à nuptijs, inueniat vos
dormientes, sed vigilantes in operibus bonis. Cumque grassaretur pestis, vnus ex
fratribus sublatu est sine communione. dicebatur autem Aufbertus. Vbi autem
eum obiisse didicit B. Ebrulphus, sciscitabatur num Eucharistiam percepisset. Mi-
nistro eius id negante, infremuit spiritu, oransque & lachrymans venit ad lectum
eius, aitque ad defunctum: Eheu frater, cur abisti sine communione? Ille rãquam
à somno expergefactus, paululum apertis oculis, Tu es, inquit, domine? Vir Dei re-
spondit: Ego sum: sed dic mihi, vbi interim fueris, & quid videris. Et ille: Reuo-
casti me, inquit, à labore itineris, quo me cruciabat aduersarius. Et vir sanctus, Vis-
it, Eucharistiam accipere? Respondit: Volo. Cumque corpus & sanguinem Do-
mini accepisset, rursus pacis somno obdormiuit. Alius quidam ex famulis, sacro
natiuitatis Domini nostri Iesu Christi die, vita functus, à sanctissimo patre iussus est
ad cœmeterium sepeliendus deferri: qui cum expletis Missarum solennijs feretro
exportaretur, rediuiuus apparuit: apertisque oculis petiuit reduci ad suum mo-
nasterium. Credo, inquit, virtute natiuitatis Iesu Christi ac interuenientibus pa-
tris nostri Ebrulphi meritis, vitæ spatium mihi prolongatum esse. Qui à patre per-
humaniter exceptus, & pristinae vocacioni restitutus, permultos ibidem superuixit
annos. Migrarunt tunc ad Dominum septuaginta & octo fratres: ex familia ve-
rò innumeri: sed Domino miserante, pestis sopita est. Non cessauit autem beatus
Ebrulphus pro animabus illis Dominum nocte ac die deprecari.

Solebat vir sanctus, post collectas fratrum in lecto quieturus, clam accire mini-
strum suum, qui ei legeret quippiã. Summo enim studio tenebatur intelligèdi scri-
pturas vtriusque Testamenti, vt in eum quoque quadraret illud propheticum, In
lege Domini meditabitur die ac nocte. Prolixas quotidie Domino preces offere-
bat, spem suam in illo defigens. Cum sacerdotibus quoque oblationes suas quoti-
die Domino offerre studebat: porrò Dominicis diebus sacerdotes coram illo tria
faciebant sacrificia. Erat ei vultus præclarus, canitie fuit venerabilis, charitate ple-
nus, fortis in vigilijs, in abstinentia iucundus & hilaris, in rebus duris patiens, erga
peccantes humanus & misericors, corpore castus, sobrius & humilis. Annis singu-
lis ter caput tondebat: nunquam reddidit malum pro malo: prospera & aduersa
æquo ferbat animo. Si quod ei illatū esset damnū, semper illud erat in ore, Domi-
nus

Multi apud
eum sunt
sanctissimi
monachi.

Cap. 3.

Pfal. 40.

xv. mona-
steria ex-
ruit.

Cap. 4.

Rom. 2.

Vide re ad-
mirandam,
defunctus
reuiuiscit.

Item alius.

Cap. 5.

Pfal. 1.

Virtutes
eius.

Iob 1.

nus dedit, Dominus abstulit, sit nomen Domini benedictum in secula. Cum accederent eum, qui inter se discordes essent, optimis sermonibus ita eos demulcebat, ut concordantes recederent. Omnes ad ipsum venientes, nobiles, ignobiles, pauperes & peregrinos iucundo vultu & cum gratiarum actione excipiebat, nec facile sine aliquo quantum exiguo munusculo à se dimittebat. Multi homines singulares febre correpti, petebat à ministro eius funiculos, quibus vir beatus se cingere solebat, aut quippiam ex vestimentis eius: & quotquot cum fide accipiebant, sanabatur. Quadam religiosa femina morbo affecta, per nuncios petijt simbrias vestimenti eius. Ipsa accipris, cum multis venit ad eum in eolumis.

Nota vim etiam villi rerum, quibus ipse esset usus.

Cap. 6.

Bis in anno pendebat ex voto tributum Domino Deo, puta in Christi natiuitate, & tertio die ante Pascha: quibus diebus centum argenti solidos dabat pauperibus: quod tamen etiam alias pro viribus faciebat. Pauperculus quidam ex alia regione, morbo valde confectus, venit ad eum elemosinam petiturus. Illum vir Dei conspiciens, Et quomodo, inquit, frater, tantum potuisti explicare iter exhausto corpore? Illo dicente, se inopia compulsus id fecisse, ait vir Dei: Praestat hic manere, quam alicubi canibus lacerandum offerri. Mansit igitur, & brevi proficiens, coepit hortum colere: deinde verus factus est monachus. Alius quidam rebus pauper, sed corpore in eolumis, contractum se simulauit, ut plus ceteris acciperet à viro Dei. Vbi autem accepit aliquid ab eo, mox febre percussus, intra paucos dies expirauit.

Punitur diuinitis homo simulator.

Cap. 7.

Cum iam vir sanctus octogesimum aetatis annum excessisset, sicut ab ipso didicimus, cupiebat dissolui, & esse cum Christo. dicebat enim infidelem esse seruum, qui nolit venire in conspectum Domini sui. Incidit autem in morbum grauem, sed corroborante eum spiritu sancto, non sensit dolorem, sed iacebat afflictus. Nec vero quicquam esculentum aut poculentum sumere potuit, praeter aquam sola. Paulo post venerunt ad eum quidam viri spectabiles, vinum secum afferentes, unde parum hausit, atque ita sine cibo vixit dies quadraginta septem, nisi quod Christi corpus & sanguinem percipiebat. Et nihilominus tanquam bene satur non cessabat predicare fratribus verbum Dei. Rogantibus eum fratribus, ut parum cibi caperet, ille respondit: Quae so, fratres, ne huius rei mentio sit: mihi enim fastidium parit. Ut autem liceat mihi paululum quiescere, foras egredimini. Deinde vertens se ad parietem, Dominum deprecabatur, mente ad caelestia subleuata. Quas autem preces solebat sanus fundere, eas volebat ab alijs coram se persolui. Dicentibus vero fratribus, Cur nos, pater, in alienas tradis manus? aut quid nos, te decedente, facturi sumus? ille respondit sententia memorabili: Maneat inter vos animorum coniunctio & charitas, nec quisquam vos diripere poterit. Sit in vobis spiritalis dilectio, & quod promissis Deo, id implere studeatis. Precum vestrarum pensum lubentes persoluite, castitatem se detemini, iracundiam fugite, inuicem vos ad bonum cohortemini, hospites & peregrinos benigno animo excipite propter eum, qui dicturus est, Hospes sui, & collegistis me.

Sola Eucharistia sustentatur vir sanctus.

Hortatur fratres, ut maneant in charitate.

Matth. 25.

Cap. 8.

Moritur, & iterum reuiuiscit.

Cumque appropinquaret migrationis eius tempus, die quintodecimo ante Christi natalem, hora diei tertia, anima eius excessit à corpore. Orantibus autem fratribus pro anima eius cum lacrymis, paulo post reuiuiscit. quod quidem illo die ter ita accidit. Deinde diebus octodecim superuiuens, in pauperes multa contulit, itemque in monasteria, pro cuiusque ratione & conditione. Porro quarto Calendas Ianuarij temporibus Rodoberti Episcopi * Sagienfis, anno duodecimo Childerberti Regis, fratribus valedicens, alacri & angelico vultu, Abrahæ sinu receptus, migravit ad Dominum, conditusque honorifice est in ecclesia beati Petri Apostolorum principis, quam ipse extruxerat. Contigit tum miraculum minime reticendum. Diaconus quidam, qui viro sancto charus fuerat ob vitæ sanctimoniam & virtutes, cum multis lacrymis dixit: Cur me, pater, deseruisti? Cur mihi non licuit prius sepeliri, quam tu exires à corpore? Eadem vero nocte, cum esset posttridie sepeliendus beatus Ebrulphus, meritis illius Domino spiritum ille tradidit, & sunt

Migrat ad Christum & sepelitur.

Miracula.

ambo pariter ad sepulcrum deportati. Magna deinde per seruum suum Ebrulphum Dominus miracula effecit in laudem & gloriam nominis sui: qui viuunt & regnat per infinita secula, Amen.

MAR.

SURIU

q. ven
10. ven
RVIII
5